

ΖΩΓΡΑΦΟΙ...ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΝΙΟ!...

ΟΙ ΛΟΓΙΟΙ ΜΑΣ ΑΥΤΟΣΚΙΤΣΑΡΙΖΟΜΕΝΟΙ

Το «Μπουκέτο» είχε πάντοτε πρωτότυπες και έπιπλαντες έκπτεύσεις. Τελευταίως είχαμε πάλι την ξεπνησμένη στον ίδιο λόγιον μας... ν' αναθίσουμε στον ίδιο λόγιον μας... ν' αντιστροφώνοντας! Τό πράγμα δεν ήταν βέβαια καθόλου εικόνο. Και διας τά πάντα έπειταν. Έκότες άκοτες οι λόγιοι μας κάθησαν κ' έσκαψαν το σκήνο τους. Για δύο τρόποι; Ήδης τέλη; Γονότο; Εμορφά;...

Ανάλα οι νεοι ποτέ.

Τίμης Δαναούς...

Δημήτρης Δαλεμή.

Δοροθέας

Σίγκρις Λευ. Κάγια

Νά πρότος πρότος δε κ. Παῦλος Νικεφόρος. Πώς είσαι φανεραί; Μοιάζει λιγότια μὲ γρούντα πεν τή πήγε ο ώπρος! Είνε και λιγάκι θεωρόντας, λιγάκι, παραπομένος... Σιδή μότο του γράφει: «Είμαι κ' ίγιος ζωγράφος!» Είνε δημαρχός; Ήμεις αμφιβάλλομε... λεύτερος δε κ. Στέφανος Δάφνης. Φεγαροπόδωπος, παροειδής, όφοις και άλιθοις; Λιαζά ποι τό ένα το μάτι την πειό γονιδωμάτο από τό άλλο. Τό μότο του: «Φοβού διέ τέντα Δαναούς...» Γιατί άφορε; Άς μάς τό ξιγήσει ο ίδιος. Διατάς γέγος άδικο... Τοίη, πλει-πλάτη στέν στένηγε, δε κ. Αλμάτια Στ. Δάφνη. Σκιτσορίστηκα, λέει, μπρις στόρ καθηρέφτη. Και ζήσει στήν αιγαγούσα την έθριά μετρεούσα. Ηλάι της ο γάρος της άξιότυπος κ. Αβεσαλώμη, ποάτος, μυτακίας... άξιοπεπίστατος!

Αί λοι... δει
αύρα γάγια.

Αρχιμανδρίνη

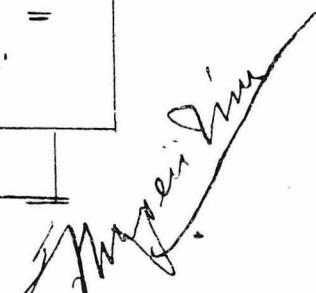
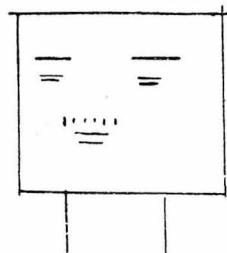
Δημήτρης

Τοξό μαν σ' αγάντη λε κοινωνία.

Πενίδη

Τέταρτος δε κ. Δελπκατερίνης. «Αντέ... δίνει ήγιώ!» γεέρει στό μέτιο του. Και τεργατιώδης είνε απίστευτη. Πέτρας δε κ. Θεοδόσιος Συναδινές. Θεέ μον τί εμορφά και ζέροι! Όλα του είνε κλασικά. Και ιδιαίς ή μίτη του. Στό μότο, ιδ οποιον δεν σηματεύεται θητή από κλιοφ, γράφει: «Θά πεθάνω φιλάντιας τό χέρι μιᾶς ώδοις κιρίος!» Είδατε ίπποισός; Τίφλες νέζηρι δει. Ζοτάν μπορούταν!... «Έκτος δε κ. Γρηγορί. Ξενόπουλες, κορούς ομματογνάλια, άγρωντος, μέ τεραστιάρα γαλάζεται, ιτ' ής άρθροσται τρέις και μάτια τείχες... Τό μότο του: «Ισχύς μου ή άγαπη τού κοινού!» Και δεν έχει άδικο. Είνε από τούς πειό άγαπητεύς στό κοινόν σιγηφορεῖς.

Τον άγιο Μητροβούνικο.
Δ. ΚαστανόςΜενταλία
Μενταλία
Μενταλία
Λαζαρία

Έβδομος δε κ. Τίμης Μωραϊτίνης, ζωγράφος... κυριοτάτης! Άρτι κεφαλής ένα... κοντι σπίρτων! Ο κ. Μωραϊτίνης δεν μπορεῖ, λέει, νά τραβήξῃ ούτε μια γραμμή μ' ενοχλία. Γι' αυτό πήγε ένα... γάρογα κ' εγκριαστούσα τό σκήνο του! Τό μότο του: «Δέντη πιστεύω καθόλου σε τό θύμο... Ε' ίδοι ήγιώ! Μη φοβήσθε», γράφει στό μότο του. Νά φεβθησθεν; Θείας φυλέξει. Και γιατί... «Είατος και τελενταίος δε κ. Νίκη. Λασκαρής, μέ μοσφή Ρωμαίον Συγκλητικού... πούρος άστρος τηραμάτικον». Τό μότο του: «Μέ Βασιλά—Νικολά—Απορείς—Λασκαρίς! Έδω τελειώνει η ειδύνη μητή παρέλασης. Έχετε υπομονή. Θά τήν συνεχίσουμε σε δυο-τρεῖς βδομάδες...